

Corine Hartman

Na die avond

Lab Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN 9789032521295 (paperback)
ISBN 9789032521417 (e-book)
ISBN 9789032521424 (audioboek)
NUR 332
© 2025 Corine Hartman
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Lab Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

1

Isabel

Twee jaar geleden

Mijn hoofd bonkt en er lijkt een zwaar gewicht op mijn lichaam te drukken, alsof er honderd kilo op me ligt, en het lukt me niet mijn handen naar mijn hoofd te brengen. Pas als ik een stekende, venijnige pijn binnen in me voel en een hijgende, zware stem iets onverstaanbaars in mijn oor fluistert, begrijp ik wat er gebeurt. Vergeefs doe ik verwoede pogingen mijn benen tegen elkaar aan te drukken om de ruwe indringer eruit te werken. Dit overkomt mij niet, dit kan niet, bestaat niet, ik ben geen willoos stuk vlees, ik ben een jonge vrouw die complimenten krijgt, die van het leven houdt, die plannen heeft, die dingen wil ondernemen en stiekem ook droomt van een gezin en kinderen. Dat was ik althans, tot eerder deze avond. Ik voel me verward en ril van afschuw. Is hij het? De klootzak? Ik weet het niet, ik kan zijn gezicht niet zien, maar ik hoor hem hijgen, ik herken niks van hem, ik probeer me zijn aftershave te herinneren, denk even dat ik een sigarettenlucht ruik, maar mijn gedachten zijn een chaos. Ik weet het niet. Het maakt me doodsbang, en ik kan er niks aan doen, ik huil.

De handen, de beweeglijke vingers, ze lijken overal te zijn,

ze voelen koud en vreemd, ze lijken te zijn gemaakt om te vernederen, te pijnigen, te breken. Het gaat zo snel en tegelijkertijd is het alsof alles in slow motion gebeurt, alsof ik een toeschouwer ben. Ik voel iets nats langs mijn slaap en mijn wang glijden en huiver zodra ik bedenken dat het zijn tong moet zijn, warm, zacht en ruw tegelijk. Ik voel hoe paniek bezit van me neemt en als ik mijn ogen open, zie ik wazige vlekken, ik knipper een paar keer voor het beeld ietsje scherper wordt. Een donkere hemel. De maan. Ik wil schreeuwen, help me, maar mijn stem stopt in mijn keel. Ik wil hem van me afduwen, mezelf bevrijden, maar het is alsof ik tegen een muur van staal vecht onder zijn zware, benauwende kracht. In een flits zie ik een hand en een rubberachtige geur dringt mijn neus binnen. Ik beseft dat hij handschoenen draagt, net voor hij mijn hoofd opzijduwt, mijn wang tegen de grond drukt. Mijn hart gaat als een razende tekeer terwijl ik de geur van aarde opsnuif, zand in mijn mond proef. Hij stoot in me, steeds harder, ik voel hoe hij me vanbinnen kapotmaakt en ik hou mezelf voor dat ik dit ga overleven, hij wil geen sporen achterlaten, dus hij zal zo weggaan. Schiet op, schiet alsjeblieft op, o god, zorg dat het ophoudt. Zijn geluiden worden luider, hopelijk vangt iemand die op, komt er hulp.

Na een reeks van walgelijke, dierlijk aandoende kreten en een laatste, intens vlammende pijn houdt het eindelijk op, al blijft hij zwaar hijgend op me liggen. Ik haat het dat ik roerloos blijf liggen, als verstijfd ben, al weet ik heus wel dat ik niet anders kan, dat ik mijn handen niet kan gebruiken om hem een dreun tegen zijn strottenhoofd te geven. Ik ben afhankelijk van zijn genade. Maar ik voel me hoe dan ook als verlamd. Vermoedelijk zou ik nu ook blijven liggen als ik niet vastgebonden was, aangeslagen, verslagen, als een konijn

midden in het schijnsel van de koplampen van een auto, en voor ik mezelf kan aanmoedigen om me te vermannen, zie ik heel even een rubberachtig, dun, glad touw voor me, ik weet niet precies wat het is, maar hij heeft het vast, lijkt even te aarzelen, of misschien schept hij er genoeg in om het me te laten zien, de klootzak, en dan snoert hij het ineens om mijn keel. Strak. Heel strak, ik kan niks anders doen dan me zo stil mogelijk houden in de hoop op een hapje lucht. Alles in me schreeuwt dat ik iets moet doen, me moet verzetten, maar de druk op mijn hals neemt toe, geen waarschuwing maar een aanval, een vernietiging, en het enige wat ik hoor is zijn versnelde ademhaling, een licht kreunen, of toch niet, ik kan me niet concentreren, heb al mijn aandacht nodig voor een beetje zuurstof. Zijn kracht is overweldigend en elke ademhaling die ik moeizaam neem wordt pijnlijker, oppervlakkiger. Mijn keel lijkt in brand te staan en ik hoor het bloed in mijn oren razen. Ik wil niet dood, ik wil leven, help me, help me dan toch. Ik bid om hulp. Maar mijn lichaam geeft het op onder de kracht van zijn greep, zijn allesoverheersende macht, en het dringt tot me door: dit is een gevecht dat ik niet kan winnen.

Zelfs als mijn lichaam het opgeeft, als mijn ademhaling reutelt en mijn zicht wazig wordt, voel ik nog de drang te schreeuwen, help me, help me in godsnaam, maar zijn overmacht is te groot. Mijn spieren ontspannen zich tegen mijn wil in, en ik weet dat het voorbij is. Ik denk aan mijn moeder en het verdriet dat ze zal hebben, en ik denk aan mijn zusje. Lieve, lieve Julia. Ik voel me zweverig, alsof ik te veel heb gedronken, niet onaangenaam, denk ik nog, en dan, in de laatste ademteug, zak ik weg in een stille lichtheid.

2

Julia

Twee jaar geleden leek de wereld logisch. Ik herinner me hoe ik opgroeide in een omgeving waarin een bepaalde orde heerste. Vooral dankzij mijn moeder. Een oorzaak had een gevolg, een fout leidde tot straf, en rechtvaardigheid was onontkoombaar. Maar die wereld is gestorven, samen met mijn zus. In de nasleep van de moord op Isabel heb ik geleerd dat de orde waarin ik altijd heb geloofd niet meer was dan een façade. Onder het oppervlak heerst chaos, willekeur. De leegte die ze achterliet is als een schaduw die met me meeloopt, net buiten mijn gezichtsveld, maar voelbaar in elke ademhaling. Ik ben bang dat ik haar langzaamaan steeds meer kwijtraak, niet alleen aan de dood, maar meer nog aan de tijd. Het is vreemd hoe het verdriet zowel allesomvattend als subtiel kan zijn, zoals een sluimerende, zeurende pijn.

Ik staar naar het plafond, mijn gedachten draaien chaotische rondjes in mijn hoofd, alsof ze in een kooi gevangenzitten, botsend tegen de tralies van onrechtvaardigheid. Elke keer dat ik mijn ogen sluit, zie ik haar gezicht weer voor me. Isabel. Haar lach. Haar ogen. En dan... de stilte. De stilte die volgde na haar dood, zo abrupt dat het voelt alsof ik zelf niet meer kan ademen. De klok in de woonkamer slaat drie uur.

Daarna tikt hij verder, seconde na seconde, ik luister ernaar, kan er niet aan wennen, niet aan de tijd die verstrijkt, elke wegtikkende seconde voelt Isabel een beetje verder weg. Een tijdje langer dood. Maar ik wil hem ook niet stilzetten want het is een prachtexemplaar, een Friese staartklok, die op vette, bombastische toon elk nieuw uur inluidt. Hij is niet van mij, ik logeer hier, in een appartement van een collega die een halfjaar ergens ver weg wil ontdekken wat de zin van het leven is. Een halfjaar lijkt me vrij kort voor zo'n missie, een heel leven lijkt me daarvoor zelfs te kort, maar voor mij en het doel van mijn tijdelijke verhuizing moet een halfjaar lang genoeg zijn. Hopelijk veel te lang.

Het is nog steeds warm na een tropische zomerdag, binnen is het vijftientig graden ondanks de licht zoemende airco. Warm of niet, de nachten zijn sowieso het moeilijkst, nadat ik een paar uur heb geslapen, lig ik stevast wakker en dan denk ik aan haar, en hoe ze heeft gevochten voor haar leven. Er is iets zo onvoorstelbaar wreed aan het idee van verstikking, de onmacht om adem te halen. Ik probeer me voor te stellen wat ze dacht, hoe het voelde toen de lucht langzaam onbereikbaar werd, alsof de wereld zich terugtrok en alleen de pijn overbleef. Wat ging er door haar heen toen ze beseftte dat ze de strijd aan het verliezen was? Het doet pijn te bedenken dat ik er niet voor haar was toen de wil om te leven sterker dan ooit moet zijn geweest maar haar lichaam het opgaf, toen ze merkte dat het leven uit haar wegvloede. Zou er alleen maar stilte zijn, een loslaten, een einde zonder woorden? Isabel vecht altijd voor alles waar ze in geloofde, koppig en vastberaden. Maar deze strijd kon ze niet winnen, niet tegen iemand die zoveel sterker, zoveel krachtiger was dan zij.

De woorden van de rechercheur klinken als een echo in

mijn hoofd. Ik hoor het hem nog zo zeggen, zijn stem nog harder, en duidelijker, dan toen, toen het besef nog amper tot me doordrong.

De verdachte wordt niet vervolgd wegens gebrek aan bewijs.

Niet vervolgd. Vrij. Hoe kan hij vrij zijn als mijn zus ligt begraven in de koude grond? In gedachten zie ik haar lichaam voor me, zoals ze haar vonden. De foto's die niet voor mijn ogen waren bestemd en waar ik me niet van kon losrukken, groot en scherp, toonden haar opgezette lichaam, de blauwe plekken, de striemen in haar nek. Confronterend en onverbid- delijk. Hoe kun je iemand dát aandoen en dan wegkomen met lege woorden als gebrek aan bewijs?

De gedachte is ondraaglijk. Wat betekent het leven, als het zo willekeurig kan worden afgenomen? Wat betekent rechtvaar- digheid, wanneer degene die verantwoordelijk is niet wordt gestraft voor de misdaad die hij heeft begaan? Terwijl ik mijn ogen sluit en nadenk over het antwoord en of dat aan veran- dering onderhevig is, denk ik aan vroeger en dommel ik weg in een bekende droom.

Ik was zeven, Isabel was negen, en we waren op vakantie in Frankrijk, bij pa. Hij woont aan de rand van Deauville, een klein plaatsje in Normandië, vlak aan zee. We hadden er ge- weldige zomers, in mijn herinnering altijd zonnig en warm. We zwommen, zochten naar schelpen, bouwden zandkastelen en Isabel was vol van fantasieën over zeemeerminnen en piraten. Papa was timmerman, en als het ergens naar hout ruikt, denk ik aan hem, en hoe hij overal spullen had liggen, bezig was. Het was zo anders dan bij mama thuis, waar alles strak en netjes was, terwijl bij papa alles vol leven leek, het huis, de tuin, de werkplaats. Die dag werkte papa aan een eikenhouten kast,

Isabel en ik waren in de tuin. We hielpen vaak, al betekende dat meestal dat we in de weg liepen. Die dag hadden we besloten aan onze boomhut te beginnen. We hadden een tekening gemaakt van een aantal planken naast elkaar op dikke takken, in onze kinderogen een heus bouwwerk. Met planken, een hamer en een doos vol spijkers stonden we bij de stam van de beste boom die in aanmerking kwam, aan de rand van de tuin. Een grote, oude eik met perfecte, dikke takken op een meter of drie boven de grond. Papa stond erbij, zijn handen in zijn zij, en bekeek het tafereel met het trotse glimlachje dat hij altijd had wanneer we een plan hadden bedacht. Isabel was degene die altijd wist wat ze deed, of in ieder geval die indruk wekte. Terwijl ik de spijkers erin sloeg, hield zij een plank vast, tot die heel stevig op twee takken rustte. Daarna ging ze er voorzichtig op staan, wiebelde steeds iets harder, tot ze erop kon stampen en er nog niks gebeurde. Haar ogen schitterden terwijl ze opperde dat onze hut een perfecte uitkijkpost zou zijn.

‘Als het heel helder weer is, dan zul je de zee kunnen zien,’ zei pa, die ons een glas ijskoude limonade bracht. Hij knipoogde, alsof het geen belofte was, maar een mogelijkheid die alleen wij konden zien. Ik keek in de verte, die wazig was. Met mooi weer konden we de velden en de horizon zien, maar de zee? Die was kilometers verderop.

Mijn vader leek soms iets te zien wat wij niet zagen, en hij wilde ook dat wij dieper nadachten over de dingen die ogenschijnlijk niet meer waren dan waar wij ze voor hielden. Voor hem was de boomhut geen verzameling hout maar een plek om naar de horizon te staren en verder te kijken dan de werkelijkheid. Isabel geloofde alles wat papa ons vertelde, ze was een dromer en ze had het van geen vreemde. Ze geloofde ook dat het wel weer goed zou komen tussen hem en ma, dat

hij nog steeds van haar hield. En ook al was Isabel ouder dan ik, ik wist het beter, en ook dat we de zee niet echt zouden zien. Maar het gaf niet, ik luisterde graag naar hem en zijn verhalen, met papa in de buurt durfde ik soms ook te dromen dat alles een beetje magischer kon worden. Terwijl we verder timmerden, hoorde ik nog steeds zijn woorden in mijn hoofd galmen. Misschien ging het niet om wat we daadwerkelijk zagen, maar om wat we ons durfden te verbeelden. Toen de hut zover klaar was dat we er met een touwladder in konden klimmen, voelde ik me trots, alsof we iets hadden neergezet dat voor altijd zou blijven. De geur van het hout, van ons zweet, en het geluid van papa die in de werkplaats met zijn gereedschap bezig was, dat alles voelde zo volmaakt, alsof de wereld op dat moment precies klopte.

Isabel keek me aan, zo vrolijk en blij als alleen zij dat kon. ‘We zijn er bijna, Juul,’ zei ze. ‘Morgen maken we het af.’

Als ik wakker word, voel ik dat er een glimlach rond mijn mond zweeft vanwege de droom, die ook een mooie herinnering is aan vroeger. Ik zie ons daar nog zitten, vol hoop en trots, alsof we de wereld hadden veroverd met niets meer dan een paar planken en een hamer. Het gevoel van vrijheid, van niet bang zijn, Isabel zag in alles een avontuur. Haar lach, vol leven, galmde door de stilte van de zomerse hitte. Ik zag de zon die door de bladeren danste en hoorde het zachte gekraak van de takken onder ons. Isabel zei dat ze in de verte de zee zag, weids en blauw, vol schuimkoppen.